

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 159. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592621488/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

Vi havde jo imorges mødt X med Børnene, og saa havde Y, siden det var Søndag og der skulde være en privat lille Cirkel, som Y og jeg ikke vare værdige til, opgivet Haabet om at opleve noget Videre paa denne Dag.

Kl. 4 holdt Scirocco'en pludselig op, og vi gik ud for at see Solen skinne, det vil sige: den almindelige Sol, alle Menneskers Sol. Vi gik igjennem Franske Akademi, ind i Egelunden og op paa Høien med den store Udsigt. Da vi kom ud derfra, vilde vi gaae hjem; men saa mødte vi det vandrende Taarn, Professor Krantz, der altid saa omhyggelig udtyder for X Archæologiens Hemmeligheder. Hvis der kom Ild i den Mand, vilde han blive en Baun, der lyste over Landene. Han vilde, besynderlig nok, hen paa Promenaden og høre Musikken, og det er dette, paastaar Y, som kun Skjæbnen, vor Skjæbne, kan have sat i ham. Han fik os med; men ligesom vi kom hen til Pladsen, foer Y afsted og rev mig med. Det er Hendes Børn, eller det er Carl og Henriette! raabte han og havde strax efter begge Børnene ved Haanden, og det var virkelig, som om alle Omstaaende mærkede, at her var et Møde og en Glæde, der ikke hver Dag spadserer paa *Monte Pincio*. Børnene sluttede sig til ham, Bonnen skilte sig fra en Bonne med andre Børn, og vi gik ind i Skyggen nærmere til Musikken, der i dette Øieblik begyndte paany, som om Y havde betalt den for at feire hans »Skjæbne«. Forresten er Y ganske et Barn, og havde ikke Carl været den Alvorligere og Forstandigere, havde de begyndt at lege. Y foreslog Carl at ride paa min Stok; men Carl foretrak at tale om Stokkens Hoved, der er et Hestehoved af Elfenben. De kom saa vidt i Hippologi, at Y sagde, at der er en Hest, der kan flyve, og tilføiede han, Din Moder veed dens Navn. Carl spurgte Y om hans Navn, og Y sagde det og fik det indprentet fast baade hos Carl og Henriette. Jeg fylder Luften om Hende med mit Navn – sagde han listig – og hvilken Forpligtelse der tillige er ved at lade disse Barnestemmer overbringe Navnet!

Saa gik vi ned paa Spanske Plads og hentede Noget til Børnene, hvori en Tredie maaskee vilde mærke en Tanke om sig, og da vi gik derfra var det mærkeligt at see den lille Mand, hvor han var taknemlig i Sind og Villie og gav sine Følelser Luft, medens den lille Pige kun forraadte sin Stemning ved noget Magnetisk i Blikket. Ligesom vi satte Foden paa Spanske Trappe, fik Carl den forunderlige Idee at sige: »Jeg troede, Du var min Fader.« Ved dette Ord fik Y Taarer i